

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **M. P.**, bývajúcej v P., zastúpenej JUDr. Mgr. Š. B., advokátom v Ž., proti odporcom **1/ JUDr. P. H.**, správcovi konkurznej podstaty úpadcu P. a.s., v konkurze, IČO: X., so sídlom v P., zastúpenému Advokátskou kanceláriou A., **2/ L., s.r.o.**, so sídlom v P., IČO: X., zastúpenej JUDr. R. F., advokátom v P., **3/ P. H.**, bývajúcemu v P.P. **4/ M. H.**, bývajúcej v P.P. **o určenie neplatnosti kúpnych zmlúv**, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp.zn. 10 C 88/2007, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 3. decembra 2009, sp.zn. 19 Co 282/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľky **o d m i e t a .**

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi 2/ náhradu trov dovolacieho konania v sume 74,61 € k rukám JUDr. R. F., advokáta v P., do 3 dní.

Odporcom 1/, 3/, 4/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Považská Bystrica rozsudkom z 15. apríla 2008 č.k. 10 C 88/2007-68 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľka domáhala určenia neplatnosti kúpnej zmluvy

uzavretej medzi odporcami 1/ a 2/ a kúpnej zmluvy uzavretej medzi odporcami 2/, 3/ a 4/. Navrhovateľke uložil povinnosť uhradiť odporcom 2/, 3/ a 4/ trovy konania z titulu trov právneho zastúpenia k rukám právneho zástupcu JUDr. F. vo výške 17 496,20 Sk a odporcovi 1/ trovy konania z titulu trov právneho zastúpenia k rukám právneho zástupcu JUDr. D. vo výške 7 068,-- Sk, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka a § 80 písm. c/ O.s.p. Z výsledkov vykonaného dokazovania nemal za preukázané, že by účelom kúpnej zmluvy bolo niečo iné, než predaj a kúpa nehnuteľností. Uviedol, že samotná skutočnosť, či má navrhovateľka právo byť užívateľ a jej tvrdenia, že jej nebola zabezpečená adekvátne bytová náhrada, prípadne spísaná s ňou nájomná zmluva, nemôže byť podkladom na záver o tom, že účel kúpnej zmluvy bol v rozpore so zákonom, zákon obchádzal alebo sa priečil dobrým mravom. Konštatoval, že určením neplatnosti kúpnych zmlúv by sa právne postavenie navrhovateľky nezmenilo. Vo vzťahu k navrhovateľke do práv a povinností právneho predchodcu uzavretím kúpnej zmluvy vstúpili nadobúdatelia bytu. Povinnosť zabezpečiť bytovú náhradu prešla na nadobúdateľov zo zákona a títo svoju povinnosť ani nerozporovali. Dospel preto k záveru, že u navrhovateľky nie je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie navrhovateľky rozsudkom z 30. októbra 2008 sp.zn. 19 Co 151/2008 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Odporcom 1/, 2/ nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že preukázanie naliehavého právneho záujmu podľa § 80 písm. c/ O.s.p. je procesným predpokladom určovacej žaloby. Z obsahu spisu považoval za nepochybné, že právne postavenie navrhovateľky vyplýva z jej práva bývania v predmetnom byte. Právo na bývanie je osobitným zákonným právnym vzťahom užívania bytu, u navrhovateľky na dobu určitú - od prívolenia súdu k výpovedi z nájmu bytu do zabezpečenia bytovej náhrady. Právo na bývanie v takomto prípade spravidla zaniká zabezpečením zodpovedajúcej bytovej náhrady. Tohto práva navrhovateľka nebola zbavená ani odkúpením, ani následnými prevodmi vlastníctva bytu medzi odporcami 1/ a 2/ a následne medzi odporcami 2/ a 3/, 4/. Nadobúdatelia vlastníckych práv k predmetnému bytu sú povinní trpieť výkon práva bývania navrhovateľky v byte. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorým bol návrh navrhovateľky zamietnutý z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu, z ktorého dôvodu vyplýval aj nedostatok jej aktívnej legitímácie. Právne postavenie navrhovateľky,

vyplývajúce z jej práva bývania v predmetnom byte, sa totiž nijakým spôsobom nezmení za stavu platnosti či neplatnosti zmluvy o prevode bytu uzavretej medzi odporcami a títo sú oprávnení prevádzať svoje vlastnícke práva bez súhlasu navrhovateľky, ako osoby majúcej k bytu právo bývania. Dokazovanie vedené za účelom zistenia, či zmluvy sú platné alebo nie sú platné, preto v tomto konaní považoval za nadbytočné. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie navrhovateľky rozsudkom zo 4. augusta 2009, sp.zn. 5 Cdo 146/2009 napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že vyhlásením predmetného rozsudku, hoci nebol zachovaný postup podľa § 156 ods. 3 O.s.p., odvolací súd odňal navrhovateľke možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Krajský súd v Trenčíne následne rozsudkom z 3. decembra 2009, sp.zn. 19 Co 282/2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporcom 2/, 3/, 4/ náhradu trov odvolacieho konania vo výške 769,27 € do rúk JUDr. R. F.. Odporcovi 1/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Opakovane konštatoval, že u navrhovateľky nie je daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti predmetných kúpnych zmlúv. Právne postavenie navrhovateľky, vyplývajúce z jej práva bývania v predmetnom byte, sa nijakým spôsobom nezmení za stavu platnosti či neplatnosti zmlúv o prevode bytu uzavretých medzi odporcami a títo sú oprávnení prevádzať svoje vlastnícke práva aj bez súhlasu navrhovateľky, ako osoby majúcej k bytu len právo bývania. Na nových nadobúdateľov bytu prechádza totiž povinnosť ich predchodcu strpieť výkon práva navrhovateľky v predmetnom byte bývať až do zabezpečenia bytovej náhrady vo forme náhradného bytu. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie navrhovateľka, ktorá navrhla rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Za takú vadu označila skutočnosť, že nemohla žalovať skutočného vlastníka bytu, Ing. Š. P., ktorému sa podľa jej názoru týmto tiež odňala možnosť konať pred súdom. Namietala, že odvolací súd svojim procesným

postupom i rozsudkom odmietol ochranu jej základného práva a výkon spravodlivosti. Mala tiež za to, že odvolací súd nepostupoval podľa § 243d ods. 1 O.s.p., pretože nerozhodol o trovách dovolacieho konania, ktoré v dovolacom konaní vyčíslila. Opätovne namietala porušenie čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky ako aj čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ku ktorému došlo tým, že odvolací súd po odročení vytýčeného pojednávania dňa 16. októbra 2008 na neurčito, z ktorého sa ona a jej právny zástupca ospravedlnili, rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania dňa 30. októbra 2008 bez toho, aby ju a jej právneho zástupcu o termíne verejného vyhlásenia rozsudku upovedomil. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci tak, ako ho uvádzala v konaní pred súdmi.

Odporca 2/ navrhol dovolanie navrhovateľky ako nedôvodné zamietnuť a zaviazat' ju k náhrade trov dovolacieho konania vo výške 149,23 €.

Odporcovia 1/, 3/, 4/ sa k dovolaniu navrhovateľky nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd sa neodchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. augusta 2009, sp.zn. 5 Cdo 146/2009, ktorým bolo zrušené predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu vyplýva, že konaním odvolacieho súdu bolo porušené právo navrhovateľky na súdnu ochranu. V písomnom vyhotovení rozhodnutia dovolací súd poukázal na nesprávny postup odvolacieho súdu, keď nedošlo k oznámeniu miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku v zmysle § 156 ods. 3 O.s.p., čím navrhovateľke nevytvoril zákonom predpokladanú procesnú možnosť účasti na verejnom vyhlásení napadnutého rozsudku. V ďalšom konaní sa odvolací súd pri svojom rozhodovaní neodchýlil od záväzného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. nie je prípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale komplexne sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (ide o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

So zreteľom na navrhovateľkou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a navrhovateľke neznemožnil uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Dovolaiteľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Odňatie možnosti konať pred súdom a porušenie práva na spravodlivý proces navrhovateľka vyvodzuje z toho, že nemohla žalovať skutočného vlastníka bytu, ktorý užíva, Ing. Š. P..

Podľa § 92 ods. 1 O.s.p. na návrh účastníka môže súd pripustiť, aby do konania vstúpil ďalší účastník. Súhlas toho, kto má takto do konania vstúpiť je potrebný, ak má vystupovať na strane navrhovateľa.

Podľa § 216 ods. 1 O.s.p. ustanovenia § 92 ods. 1 až 4, § 97 a § 98 pre odvolacie konania neplatia.

Zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom konanom dňa 3. decembra 2009 (č.l. 229 spisu) dovolací súd zistil, že právny zástupca navrhovateľky vo svojom prednese poukázal na to, že odporcovia 3/, 4/ predali byt Ing. Š. P. a vzhľadom na to, že v odvolacom konaní nie je možné rozšíriť okruh účastníkov konania, navrhovateľka žiada, aby bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Právny zástupca navrhovateľky ani navrhovateľka samotná návrh na vstup tohto účastníka do

konania v zmysle § 92 ods. 1 O.s.p. nepodali. Z uvedeného je preto zrejmé, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti navrhovateľky konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Taktiež nie je dôvodná námietka navrhovateľky, že odvolací súd nepostupoval podľa § 243d ods. 1 O.s.p., pretože nerozhodol o trovách dovolacieho konania, ktoré v dovolacom konaní vyčíslila. V zmysle § 243d ods. 1, veta tretia, O.s.p. platí, že v novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania. Do týchto trov patria trovy vzniknuté v novom odvolacom konaní, ako aj trovy, ktoré vznikli v pôvodnom odvolacom konaní a dovolacom konaní. Tieto trovy tvoria jeden celok a odvolací súd o ich náhrade rozhoduje so zreteľom na nové (konečné) rozhodnutie vo veci jediným výrokom vychádzajúcim z § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 a nasl. O.s.p. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí v rámci náhrady trov konania rozhodol aj o trovách dovolacieho konania a to tak, že odporcom 2/, 3/, 4/ priznal náhradu trov dovolacieho konania za vyjadrenie k dovolaniu zo dňa 17. apríla 2009, k tomu prináležiaci režijný paušál a DPH; odporcovi 1/ trovy konania nepriznal, nakoľko si ich náhradu neuplatnil. Navrhovateľke, ktorá v konaní úspech nemala, právo na náhradu trov konania nevzniklo.

Pokiaľ ide o námietky navrhovateľky, že odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania a bez toho, aby ju a jej právneho zástupcu o termíne verejného vyhlásenia rozsudku upovedomil, dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že s týmito námietkami sa zaoberal už vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 4. augusta 2009, sp.zn. 5 Cdo 146/2009 a preto na ne v dovolacom konaní neprihliadol.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo

ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným odporcom 1/ - 4/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal odporcovi 2/ náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby, ktorý poskytol odporcovi 2/ vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 31. marca 2010 (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 11 ods. 1 písm. a/ tejto vyhlášky vo výške 55,49 €, čo pri pripočítaní náhrady výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu (7,21 €) a DPH (11,91 €) predstavuje spolu 74,61 €. Odporcom 3/, 4/ trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodali návrh na ich priznanie. Odporcovi 1/ trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že tento ich napriek výzve v zmysle § 154 ods. 4 O.s.p., ktorá mu bola doručená dňa 26. augusta 2010, nevyčísľil.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. septembra 2010

JUDr. Vladimír M a g u r a , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová

